

ברית קדומים שומרת על האינטואיציות בירכתי המכשיר הפסיכי שלנו והיא שמאפשרת לאביבה המאירי לצאת למסע אל גילוי האחר, מסע ששום מוסכמות תרבותיות לא יוכלו לשכך בו את הגעגועים האורגניים, הסטיכיים שלה, למעוף ולחירות המוחלטת. פעולת היצירה היא הרפתקת המסע מבלי להתכוון לאיזשהו יעד סופי. "נותקתי במודע מתרבות על ונכנסתי לעולם אחר".

התערוכה חושפת עולם מורכב, מעין תרבות שניכחדה ונולדה ממנה תרבות אל-מינית של אבות, אמהות וגוזלים שחורים שעדיין לא נקבע מינם. סביבה נמוכה, ארצית, סבוכה, של יצורים נגועים, סימביוטים, זרים, מוגבלים, הזויים וחידתיים. הצופה המהלך ביניהם כשמאן של מאגיה "שחורה", יכול לחוש בעולמם האפל, הקמאי, ביכולתם לתווך בין עולם המתים והחיים. הניגודים המבלבלים שהם חלק בלתי נפרד מייצורי הסימביוזה השחורה נחשפים ונעלמים. חברת כלאיים של דוגרים על ביצים, יצורים אכזריים ותוקפניים, אך גם פגיעים, תמימים, מלאי הומור ודבילים.

יצורי אדמה שהוקפאו בתנוחות אנושיות, תנוחות ציפוריות ותנוחות שמשדרות חרדה, חרדה מאסון אקולוגי המאיים על חיי הלהקה שהתלכדה מאוסף של אינדיבידואלים מסורסי תנועה, בעלי צוואר ארוך ומח קטן. או אולי מאוסף קורבנות אפוקליפטיים שהוקפאו ונחנטו וכך הם משמרים חומרים אורגניים שמרכיבים את גופם. עלים, ענפים, שורשים וחבלים ששופדו ונתמכו בקונסטרוקציות תעשייתיות. שליטים ונשלטים על ידי סיליקון תעשייתי, שחור.

השרפה שפקדה בשנת 1993 את הישוב אמירים בו גרה אביבה המאירי הותירה רצון לחנט ולשמר. צורך ראשוני, פרמיטיבי של אמה-אדמה ששואפת בעזרת האמנות להיות בקשר עם הטבע ועם הנשגב.

דרורה דקל